

© CrowdSpark / Alamy Stock Photo

Kaouther Adimi (Alger, 1986) és llicenciada en literatura moderna i en gestió internacional de recursos humans. Va decidir instal·lar-se a París després de viure a Alger, Orà i Grenoble, i es considera algeriana i francesa d'adopció. Els seus relats curts han estat distingits dues vegades amb el Premi Jove Escriptor Francès de Muret (2006 i 2008) i el Premi del FELIV (Festival Internacional de la Literatura i del Llibre Juvenil d'Alger, 2008). Amb la seva primera novel·la, *L'envers des autres* (2011), va guanyar el Premi Literari de la Vocació. El setembre del 2017 va publicar *Les nôtres richesses* (Periscopï, 2018), el llibre que l'ha consagrat en l'escena francesa i algeriana i que, a més de nombrosos premis al seu país, li va valer la Menció Especial del Premi Llibreter 2019.

Anna Casassas Figueras, llicenciada en dret, va exercir d'advocat a Figueres durant set anys fins que ho va deixar per dedicar-se exclusivament a la traducció literària del francès i l'italià al català. Ha rebut el Premi Mots Passants de la Universitat Autònoma de Barcelona per la millor traducció publicada el 2009 pel llibre, escrit originalment en francès, *Manuscrit trobat a Saragossa*, de Jan Potocki (Quaderns Crema), i l'any 2010 obté el Premi Vidal Alcover de l'Ajuntament de Tarragona pel projecte de traducció d'*El sopar de cendra*, de Giordano Bruno (Edicions de 1984, 2014). L'any 2016 obté el Premi Trajectòria atorgat per l'Associació d'Editors en Llengua Catalana.

Jeanne de Ménibus, *Le Figaro Magazine* – «De la ploma impressionista de Kaouther Adimi afloren l'humor i la ira, la fascinació i la tristesa, una bella sensibilitat poètica.»

Claire Julliard, *L'Obs* – «Aquest relat commovedor mostra la doble angoixa de les dones exiliades i incideix en aquesta joventut desorientada en un país pres per la violència.»

Olivia de Lamberterie, *Elle* – «Amb tanta acidesa com humor, Kaouther Adimi descriu el determinisme social que ofereix a les dones algerianes el casament com a únic horitzó de futur.»

Tawfiq Belfadel, *La Cause Littéraire* – «En aquesta novel·la realista, Kaouther Adimi retrata la condició d'aquelles persones que viuen al límit de dues geografies, de dues cultures: França i Algèria.»

***Charybde* 27** – «La segona novel·la de Kaouther Adimi esbossa el retrat subtil i senzill d'una dona que alterna entre la revolta i la nostàlgia, entre l'exili i el retorn, i destaca la dificultat de fer-se gran abans d'envellir, especialment quan la terra que l'ha vist néixer és tan lluny.»

Sophie Joubert, *L'Humanité* – «Discret homenatge a Virginia Woolf, que es va suïcidat ofegant-se amb les butxaques plenes de còdols, *Pedres a la butxaca* es

construeix com una història a contrapel. [...] La narradora rememora la seva infància, la por, els talls de subministrament d'aigua, els riures esbojarrats entre amigues, la bella llum d'Alger, una mala nota en una redacció per haver escrit que la igualtat entre sexes no existia. Fragmentària, la novel·la travessa el Mediterrani i fa entremetreixar tot de sentiments contradictoris, entre la revolta i la nostàlgia, entre la fanfarronada i l'empatia.»

Emmanuelle Caminade, *L'or des livres* – «Un bell relat que aborda un seguit de conflictes amb grans quantitats de lleugeresa i d'humor, d'imaginació i de poesia, i amb un punt de vista doble que es nodreix de la visió parisenca i algeriana, de l'adulta i de la nena. Una mirada plena de sensibilitat, frescor i d'una lucidesa mordaç que confronta dues ribes, enriquida amb una forta dosi d'autoparòdia.»

De *Les nostres riqueses* s'ha dit...

Núria Escur, *La Vanguardia* – «L'autora mescla realitat i ficció per evocar la història d'aquella llibreria on se citaven, entre d'altres, Saint-Exupéry i André Gide, i les lluites del primer editor que es va atrevir a publicar Albert Camus, desafiant la censura.»

Anna Guitart, *Els matins*, TV3 – «M'agradaria que tothom el llegís. Un llibre meravellós.»

Andreu Gomila, *Time Out* – «Pot una llibreria modificar el paisatge urbà i intel·lectual d'una ciutat? Kaouther Adimi, amb aquesta novel·la preciosa, ens diu que sí.»

Marc Peig, *El Matí* – «Amb una bellesa prosística inusual, l'estil de l'autora encomana l'amor pels llibres i ens transmet perfectament l'esperit de Charlot en la seva particular lluita per aconseguir fer néixer i mantenir el seu somni.»

Gustau Nerín, *La Llança* – «*Les nostres riqueses* fascina per la seva reconstrucció, minuciosa però imaginativa, d'un món passat que mai no tornarà.»

Mathieu Béjot, *Libération* – «Gràcies al talent d'aquesta escriptora, *Les nostres riqueses* ret un preciós homenatge a aquest combatent del llibre, un transmissor de la literatura i de llum entre les dues ribes del Mediterrani.»

Christine Marcandier, *Diacritik* – «*Les nostres riqueses* és, per damunt de tot, una declaració d'amor a la literatura, als llibres com a objecte, a les llibreries com a lloc de vida i de trobades, a un home de lletres que va dedicar la seva existència a la literatura com a acte de resistència.»

Marina Cuollo, *Il Venerdì, La Repubblica* – «Narrat amb una autenticitat que circula entre el passat i el present, toca aquell punt que només un amant dels llibres pot tocar.»

Laila Maalouf, *La Presse* – «Adimi descriu de manera sòbria, però amb força i mestratge, un tros de la història d'Algèria [...]. Amb una ploma fina i penetrant, juga amb el temps, alternant el passat i el present.»

Emmanuelle Caminade, *L'or des livres* – «Aquest bell conte, amb personatges entranyables, narrat per Kaouther Adimi amb l'humor, la fantasia i la poesia tan característiques de la seva escriptura, dibuixa en paral·lel un emotiu retrat d'Alger.»

Kaouther Adimi

Pedres a la butxaca

Traducció del francès d'Anna Casassas Figueras

ANTÍPODA, 52

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Des pierres dans ma poche*

© Kaouther Adimi, 2016

© Éditions du Seuil, 2016

Primera edició: gener del 2021

© de la traducció: Anna Casassas Figueras, 2021

© de la il·lustració de la coberta: vectortwins / AdobeStock, 2021

© de la fotografia de l'autora: CrowdSpark / Alamy Stock Photo, 2021

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2021

Publicat per Edicions del Periscopi SLU

info@periscopi.cat

Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

Twitter: twitter.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió:

Romanyà Valls

Sant Joan Baptista, 35

08789 - La Torre de Claramunt

Barcelona

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Maquetació i disseny interior: Tono Cristòfol

Correcció: Miquel Saumell Santauegènia, Òscar Lozano

i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció i coberta: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de vuitanta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro en cos 12.

Dipòsit legal: B 72-2021

ISBN: 978-84-17339-58-6

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Estrany, increïble; mai no havia estat tan feliç. Ara res no podia ser prou lent; res no podia durar massa. Cap plaer no podia equiparar-se, pensava, posant bé les cadires, ajustant un llibre al prestatge, al d'haver deixat enrere els triomfs de la joventut després d'haver-se perdut en el procés de viure per descobrir-ho, amb un estremiment de joia, quan el dia s'alçava, quan el dia es consumia.

VIRGINIA WOOLF, *La senyora Dalloway*

(traducció de Dolors Udina)

A Nesrine

CRÒNICA DE SUCCESSOS. Una dona de trenta anys detinguda per la mort de la seva veïna, que se n'havia burlat dient-li que «no trobaria mai cap home prou boig per casar-s'hi». L'homicida va copejar la vella diverses vegades i finalment la va escanyar amb el cinturó «perquè encara respirava una mica».

Jo també ho hauria fet.

El primer cop de tots.

El primer cop que vaig tornar a Alger després d'haver anat a viure a París, tenia vint-i-cinc anys i estava impacient per veure la família.

L'avió acabava d'aterrar a l'aeroport Houari Boumediene.

Jo somreia al policia bigotut i malhumorat que em controlava els papers. Va alçar els ulls, em va mirar fixament i va engegar:

—Té algun problema?

Amb tota la ingenuïtat del món, vaig respondre que sí. Li vaig descriure les increïbles hores de retard del vol amb la companyia nacional i l'ansietat que provocava, en arribar, la quantitat espaiosa de retrats del president, que semblava que vigilés cada passatger. Sense esmentar la dotzena d'homes desvagats, mal afaitats, que hi havia recolzats a les parets, amb els cabells untats amb brillantina, el cigarret als llavis, les

sabates plenes de pols, idees salaces al cap i paraules burletes als llavis. Per més que jo mirés de passar de pressa, les seves mirades insistents em deprimien. Aquells homes: preàmbul a l'Algèria del segle XXI.

Com a represàlia, el policia bigotut va demanar a una de les seves companyes, maquillada com un transvestit, que m'escorcollés la bossa de dalt a baix. La dona em va palpar detingudament els pits amb un somriure mel·liflu, la bruixa, per si m'hi havia amagat algun periodista, escriptor o defensor dels drets humans.

Acabava d'arribar.

Un diumenge a la tarda, a París, m'havia agafat un atac d'enyor. Un atac sorneguer que m'havia recordat tots els mesos passats lluny de casa.

Avui, encara, després de tants anys, només cal que vegi una formiga vermella, com les que van poblar la meva infantesa, perquè el cor se m'acceleri i em posi a buscar frenèticament un bitllet d'avió, esglaiada per la possibilitat d'haver perdut un tros d'ànima en aquesta ciutat europea on ara visc. Penso de nou en la tomba del pare, en la riulla de la meva germana, en les angoixes de la mare, i corro a trucar-li:

—Mare, vinc la setmana que ve.

—Per quedar-te?

—No... Uns quants dies.

—I quan vindràs *per quedar-te*.

—No ho sé... Aviat...

Volar amb la companyia nacional és com una mena d'aperitiu. L'espetec violent dels compartiments per a l'equipatge, les pudors de suor, els crits estridents

de les criatures, les preguntes indiscretes de les velles, l'agressivitat de les hostesses i els versets alcorànics salmodiats durant l'enlairament són tot de detalls que m'acosten una mica més a casa. Ràpid, tornar a posar un peu en aquesta terra, retrobar la llum enlluernadora i envoltant.

Primer retorn a Algèria, doncs, després de sis mesos a París. La por d'haver-me convertit en algú altre. Les ganes de dissimular els senyals de qualsevol possible canvi.

Un policia que fumava sota el rètol d'un cigarret barrat amb una gran ratlla d'un vermell viu també em va exigir els papers. Vaig allargar-li el meu pasaport algerià i el permís de residència francès. Me'ls va tornar sense ni una mirada i amb una ganyota de menyspreu. Vaig balbucejat un gràcies emfàtic. De quatre a disset anys, durant tota l'escolaritat, amb els companys havíem cantat l'himne nacional, un cop per setmana, al pati de l'escola. Amb la bata rosa ben planxada i cordada fins al coll, la cara neta, les ungles arranades i la mà al cor, havia vist la bandera algeriana hissar-se valerosament fins al capdamunt de l'asta. Verd, blanc, quart de lluna i estrella vermells en el cel blau. Havia dibuixat homes uniformats que desafiaven heroicament l'enemic. Havia après de memòria poemes a la glòria del nostre exèrcit i del coratge de la nostra policia. Eren valents, eren audaçs, els devíem un agraïment etern.

Davant de l'autoritat, em sento obligada a donar les gràcies.

El policia no es va dignar a reaccionar. Aquí no els agraden, els qui viuen *allà*. Som a mig camí entre els traïdors a la pàtria i els militants de l'oposició. Gent problemàtica. Gent deshonest. No m'hi amoïno. Abans, jo també era així. Fa uns quants anys, quan encara vivia a Alger, no m'agradava *aquesta gent* que deixa el seu país sense recança per anar a viure *allà* i torna uns quants dies *a casa meua* perquè, un diumenge a la tarda, els ha agafat el famós atac d'enyor. Que els bombin, pensava jo aleshores. Que la bombin, devia dir-se el policia que m'evitava la mirada. Vaig somriure per mantenir la promesa que havia fet a l'Amina, la meua amiga d'infantesa, que està convençuda que una mica d'afecte permetria treure el nostre país de la violència, que cal aprendre a viure junts a pesar de la maldat i les pedres. I n'hi ha moltes, de pedres.

Mentre feia cua per tornar a ensenyar els papers a un enèsim representant de la llei, vaig pensar en altres policies trobats quan tenia quinze anys. En aquell temps, tres grans vermells em decoren el front. Em faig una trena i, sense que la mare ho sàpiga, em pinto les ungles d'un rosa lluent. M'espanta la idea que se n'adoni. Puc comptar amb la discreció de la meua germana petita: ella se les pinta d'amagat d'ençà que té deu anys. Tres noiets esprimatxats poc més grans que jo em segueixen pel camí de l'institut i m'obssequien amb tots els insults libidinosos que saben, estirant-me la trena, clavant-me alguna empenta. Exasperada, demano auxili a uns policies. Riuen i ens

ordenen que toquem el dos. Uns quants insults més i els assetjadors s'allunyen quan veuen una altra noia, aquesta amb les ungles vermelles.

A la zona de recollida d'equipatges, en aquest primer retorn, vaig tenir por que la meua maleta no sortís de la boca monstruosa de la cinta transportadora. Aleshores em vaig jurar que la pròxima vegada hi enganxaria una bandera algeriana per reconèixer-la i per demostrar a tothom que en dubtés que soc algeriana encara que visqui *allà*...

D'això fa cinc anys i, d'ençà d'aleshores, no ha canviat res.